

Pocty hejtmana 2013 jsou na novém videu

15. 11. 2013 14:26

Šesti laureáty Pocty hejtmana Libereckého kraje pro rok 2013 jsou Ing. Dalibor Dědek, prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc., Siegfried Weiss, Aleš Jaluška, MUDr. Aleš Fürst – in memoriam, PhDr. František Vydra.

Slavnostní předávání cen z 31. 10. najdete na novém videu:

http://www.youtube.com/watch?v=wIP7wAvyxr4&feature=c4-overview&list=UUkp2cNxSkGA_Lb2i3lqO-Ypw

O udělování Poct hejtmana se dočtete také v listopadovém vydání Měsíčníku Liberecký kraj, který v těchto dnech přichází do všech schránek občanů Libereckého kraje.

Pocta hejtmana je předávána u příležitosti státního svátku výročí vzniku samostatného Československého státu. Navíc bylo tentokrát také vyznamenáno záslužnou medailí šestnáct příslušníků a jeden kolektiv složek Integrovaného záchranného systému Libereckého kraje.

Novinkou oproti předešlým ročníkům bylo představování samotných oceněných při slavnostním večeru. Před samotným předáním Pocty hejtmana LK představil laureáta přítomným vždy někdo z jeho okolí či přátel. Ing. Dalibora Dědka tak představoval jeho kolega Ing. Jiří Hübner. MUDr. Aleše Fürsta představil MUDr. Pavel Lang, primář oddělení všeobecné interny Krajské nemocnice v Liberci. Aleše Jalušku velmi originálním proslovem uvedl reportér Josef Klíma. Prof. Ing. Zdeněk Kovář nemohl přítomným představit nikdo jiný než současný rektor Technické univerzity v Liberci prof. Dr. Ing. Zdeněk Kůs. Lingvistu Františka Vydru představil přítomným starosta Chrastavy Michael Canov a fotografa Siegfrieda Weisse uvedla ředitelka Muzea Českého Ráje v Turnově PhDr. Vladimíra Jakouběová. Přečtete si, co o svých

„chráněných“ řekli.

Kdo četl medailonky oceněných?

 Ing. Dalibor Dědek

Medailonek čte: Ing. Jiří HÜBNER – kolega, vedoucí poradenství v Jablotronu

Osobnost, kterou mám tu čest představit, je pro udělení letošní pocty hejtmana nominována z podnikatelské výrobní oblasti. V podnikání dotyčný započal hned od roku 1990. Nutno podotknout, že už v té době byl dotyčný „dědkem“, a jako takový trpěl určitou dědkovskou vzdorovitostí. Ta se projevila striktním odmítnutím tehdy šířené teze, že „s elektronikou v Československu je konec, tam že nám již ujel vlak“.

A tak ze vzdoru a z chuti po samostatném podnikání započala, v pronajatém podkroví rodinného domku v Jablonci nad Nisou, svoji existenci firma, která se takřka od samého počátku věnovala zabezpečovací elektronice. Z podkrovní firmičky se čtyřmi společníky, vzniklo úspěšné uskupení firem s 450 zaměstnanci a s tržbami přes 1,7 mld. korun. Rozvoj firmy přinesl dotyčné osobnosti v roce 1994 ocenění Nejúspěšnější podnikatel roku.

Úspěšnost firmy dovoluje této osobnosti podpořit další nekomerční aktivity. Z dřívějšíka jmenujme například spoluúčast na rekonstrukci chrámu v Hejnicích. Jedním z mecenášských počinů poslední doby pak je koupě a rekonstrukce Prezidentské chaty v Jizerských horách a její bezplatné předání provozovateli s přáním zachování cenové dostupnosti služeb pro běžného turistu. Osobou, které hejtman Libereckého kraje uděluje poctu, je zakladatel, majitel a ředitel uskupení firem Jablotron Holding, pan Ing. Dalibor Dědek.

 prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc.

Medailonek čte: prof. Dr. Ing. Zdeněk KŮS – rektor Technické univerzity v Liberci

Prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc. je nezpochybnitelnou osobností jak po stránce odborné a pedagogické, tak po stránce morální. Představuje osobnost, která zastává a vždy zastávala postoje respektující svobodu a demokracii.

Jeho život je do značné míry spojen s osudy liberecké vysoké školy. Na původní Vysoké škole strojní a následně Vysoké škole strojní a textilní působil od doby jejího vzniku, zpočátku jako student, později jako uznávaný pedagog. V období po roce 1968 mu bylo znemožněno pracovat na vysoké škole, vrátil se na ni až v roce 1990 a byl zvolen Akademickým senátem za jejího prvního polistopadového svobodně zvoleného rektora. Do života dnešní technické univerzity v Liberci zasáhl velmi výrazně zejména v 90. letech, kdy za jeho dvě funkční období vznikly další nové fakulty a jejich počet se ustálil na šesti.

Prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc. byl zejména v 90. letech známou a výraznou osobností společenského a politického života v Liberci. V oblasti vysokého školství České republiky je nesmazatelně zapsán jako vůbec první předseda Klubu rektorů vysokých škol. V rámci této funkce se také zasloužil o přechod z totalitního systému vysokých škol do dnešní demokratické podoby. Kromě svých univerzitních aktivit se také zasloužil o dobré jméno tehdejší automobilky značky LIAZ, neboť byl průkopníkem a vůbec prvním českým účastníkem známé RALLYE PAŘÍŽ DAKAR.

Siegfried Weiss

Medailonek čte: PhDr. Vladimíra JAKOUBĚOVÁ – ředitelka muzea Českého ráje v Turnově

Siegfried Weiss se narodil v Jablonci nad Nisou 14. října 1933. Obecnou a měšťanskou školu navštěvoval v Jablonci nad Nisou, poté absolvoval zdejší uměleckou průmyslovku, obor rytectví. Po celou aktivní pracovní dráhu byl zaměstnán v podniku Bižuterie. Kladný vztah ke všemu krásnému mu byl nejspíš dán do vínku. Velkou měrou ho ovlivnili rodiče, zejména otec, který byl amatérským botanikem, ho vedl k lásce k přírodě i k hudbě. Jeho všestranné nadání se projevuje ve hře na klavír, při malování obrazů, psaní textů a básní a v neposlední řadě při fotografování.

Siegfried Weiss se fotografováním zabývá již více než padesát let. Jeho hlavním zájmem je krajina. Publikačně se poprvé podílel jako spoluautor na knize Jizerské ticho, která byla vydána v roce 1978. Další obrazové knihy již vytvořil samostatně, většinou až po roce 1990. Opakovaně se věnoval půvabům Českého ráje, kde zachytil krásu skal, rybníků a české krajiny, rád zavítal i do Lužických hor. K výjimečným dílům Siegfrieda Weisse patří Leuteltova Kniha o lese, o které uvádí, že spoluvytvářela jeho vztah k Jizerským horám. Proto se rozhodl z ní vybrat a přeložit oblíbené části, doplnit je svými fotografiemi i několika vlastními básněmi, a vzdát tak nejen hold památce básníka lesa Gustava Leutelta, ale zároveň vyjádřit osobní dík horám, ve kterých hledal v dobách nejsilnějších životních změn rovnováhu a klid.

Aleš Jaluška

Medailonek čte: Josef Klíma – televizní reportér

a spisovatel

Aleš Jaluška – laudatio

Kdysi existoval v bývalém Sovětském svazu Řád Matka veterán. Uděloval se ženám, které povily státu co nejvíc vojáků. Bohužel padlých.

Vyznamenání, které dnes dostává Aleš Jaluška, by se mohlo jmenovat Otec veterán. Nejen proto, že kněžím se obvykle Otec říkává, ale protože největší zásluha Aleše Jalušky je právě otcovská. Pomineme-li tu biologickou – tam se moc nevytáhl, má jen jednoho syna – pak v té nebiologické naprosto kraluje. Kdo z nás se může pochlubit, že přivedl zpět do života stovky synů s druhým místem narození věznice Valdice? Zdá se vám to možná literárně nadnesené, ale já tam byl – a mnohokrát – a vím, jaké lidi tato věznice izoluje od nás, ostatních. Jak i poměrně slušný člověk, který pouze osudově klopýtl, dokáže zvlčit, sedí-li po dobu několika let mezi zločinci a jak snadno se sám zločincem stane. A jaké nebezpečí by mohl skýtat pro nás venku, nebýt právě lidí jako je Aleš Jaluška. „Bude to už pětadvacet **let**, co Aleš Jaluška sám nabídl veškeré své síly, aby v pekle, jímž věznice Valdice nepochybně je, pomohl těm slušnějším zachovat si lidskost a vrátit se na svobodu se vším všudy, tedy i s tím, že dožijí zbytek života jako bezúhonní občané. A těm úplně neslušným aspoň zkusil ukázat cestu k lepšímu já...”

Neznám jiného člověka, který by tenhle svůj úkol bral s takovou vážností a obětí zároveň. Neznám ani jiného člověka, který by ještě k tomu byl tak vzdělaný. Sám pro sebe a pro pár přátel, k nimž mám tu čest patřit, si překládá ze starohebrejštiny, sumerštiny – a on mě ještě jistě opraví z jakých dalších jazyků – moudrosti starých filozofů, které jsou často až překvapivě aktuální. Mezi profesory na teologické fakultě patří k těm nejoblíbenějším a to – což už vůbec nechápu – hlavně u mladých a hezkých studentek. Jeho znalosti navíc nejsou jen vyčtené, ale nasbírané přímo ve světě. Už za komunistů, kdy to bylo velmi problematické, protoulal obrovský kus bývalého Sovětského svazu včetně Dálného východu, později i muslimské země stejně dobrodružně. V Jemenu ho chtěli zabít, v Pákistánu ho kamenovali, z čehož má dodnes pohmožděná žebra. Některým rizikům se vědomě vystavil sám. To když třeba pomáhal řádovým sestrám dostávat v Pákistánu z nevěstinců dětské otroky do církevních útulků. Nebo když lezl s kamarády horolezci na Eiger, z čehož má dodnes omrzlé prsty. Nebo když vozil humanitární pomoc do Bosny během války v Jugoslávii. Nebo když se jako dobrovolník vydal okamžitě pomáhat do moravských a českých oblastí, zasažených povodněmi. I přímo fyzicky, s pilou a krumpáčem – Pro to pro všechno – a ještě pro mnohé jiné věci – jsem se rozhodl navrhnout jej na toto vyznamenání. Doufám, že mu nebude platné tak jako kdysi v SSSR Matkám veteránkám jen k tomu, aby dostal přednost ve frontě, až se vrátí komunismus.

 MUDr. Aleš Fürst – in memoriam

Medailonek čte: MUDr. Pavel Lang – primář oddělení všeobecné interny Krajské nemocnice Liberec

Pan doktor Fürst se narodil 15. 11. 1942 v Praze v rodině venkovského lékaře z Dobřichovic.

Každý, kdo jej znal, bude souhlasit, že MUDr. Aleš Fürst byl člověk nezaměnitelný. Vynikal břitkým inteligentním humorem, velkou autoritou u svých pacientů i kolegů a širokým vzděláním zdaleka nejen medicínským.

Jeho stopa v historii naší nemocnice je nesmazatelná. Do liberecké nemocnice nastoupil rok po své promoci v roce 1966 v Praze na Fakultě všeobecného lékařství Univerzity Karlovy a do odchodu do důchodu v roce 2004 v ní 38 let pracoval. Byl vzdělaným univerzálním internistou, ale jeho jméno je spojeno především s rozvojem kardiologie. Stál u vzniku první koronární jednotky v Liberci v roce 1974 a o 4 roky později u vybudování koronární jednotky a jednotky intermediální péče v tehdy novém pavilonu interních oborů. Ty existují na stejném místě dodnes. Pracoval jako vedoucí koronární jednotky až do vzniku Kardiocentra v roce 2003, tedy bezmála 30 let.

Mezi jeho vděčné žáky patří lékaři Kardiocentra Pavel Nedbal a Pavel Kučera, ale také ambulantní kardiologové Jan Štrincl a Jaromil Gillár.

Dilema zdraví – nemoc provázelo Aleše Fürsta celým životem. Uzdravoval jiné, ale sám od dětství trpěl diabetem. Svě práci a péči o své nemocné tak často obětoval i vlastní zdraví. Zemřel náhle na infarkt myokardu v Krajské nemocnici v Liberci dne 7. 8. 2012.

Svůj život mohl takto zasvětit práci díky tolerantnímu a podpůrnému zázemí, které mu po celý život poskytovala jeho žena Jiřina, sama velmi obětavá liberecká kožní lékařka.

 PhDr. František Vydra

Medailonek čte: Ing. Michael Canov – starosta města Chrastava

A co řekl na adresu doktora Františka Vydry starosta Chrastavy Michael Canov?

Vážené dámy, vážení pánové,

pan František Vydra přišel do Chrastavy bezprostředně po 2. světové válce jako 12-ti letý student osmiletého gymnázia. Odmaturoval zde v Liberci na gymnáziu F. X. Šaldy. Vystudoval dvě vysoké školy. Vysokou školu pedagogickou v Praze a později taktéž v Praze Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy, kde se stal doktorem filosofie.

Celoživotní oporou se mu stala jeho žena Alena a synové Pavel a Ivan.

Svůj profesní život věnoval dětem a mládeži. 27 let vyučoval na Základní škole v Chrastavě a poté 15 let na Gymnáziu Frýdlant. Protože autobusové spojení mezi Chrastavou a Frýdlantem bylo tehdy velmi špatné, dovoluji si jako perličku uvést, že se pan doktor stal mimoděk ve svém

tehdy již nemládežnickém věku velmi populárním stopařem.

Velkou láskou a odborností pana doktora se staly jazyky. Nejen jazyk mateřský a jazyky ruský a anglický, které vyučoval děti ve škole. Pan doktor ovládá dále na různých úrovních němčinu, španělštinu, esperanto, latinu, italštinu, polštinu, vlámštinu, rómštinu a čínštinu.

Samostatnou kapitolou je pak jeho perfektní znalost Lužické srbštiny, kterou si sice osvojil až v dospělosti, ale kterou považuje za svůj druhý mateřský jazyk. Pan František je stal jedním z nejlepších světových znalců tohoto nejmenšího slovanského národa utopeného v německém moři. Je autorem slovníku Česko–Lužickosrbského.

Další velkou láskou pana doktora jsou malování a dřevorezby. Zálibou, ve které je uznáván odborníkem na slovo vzatým, je regionální historie. Po revoluci se zasadil o obnovení Chrastavského muzea a stal se spoluzakladatelem Společnosti přátel historie města Chrastavy. Ve svém vědeckém bádání objasnil samotné pradávné počátky historie Chrastavy, které sahají až do 9. století a také historii okolních obcí. Je autorem knih o Chrastavě, Vítkově, Bílém Kostele, Nové Vsi a Chotyni.

Pan doktor byl desítky let také kronikářem města. Jeho krásným písmem ručně psaná kronika je jeho odkazem pro budoucí generace Chrastavanů.

A my současní Chrastavané, jsme pyšní nato, že náš pan František se stane prvním chrastavským občanem vůbec, který obdrží „poctu hejtmána Libereckého kraje“.

OSOBNOSTI OCENĚNÉ POCTOU HEJTMANA PRO ROK 2013

Ing. Dalibor Dědek

Ing. Dalibor Dědek byl nominován z podnikatelské výrobní oblasti. V podnikání dotyčný započal hned od roku 1990. Nutno podotknout, že už v té době byl dotyčný „dědkem“, a jako takový trpěl určitou dědkovskou vzdorovitostí. Ta se projevila striktním odmítnutím tehdy šířené teze, že „s elektronikou v Československu je konec, tam že nám již ujel vlak“.

A tak ze vzdoru a z chuti po samostatném podnikání započala, v pronajatém podkroví rodinného domku v Jablonci nad Nisou, svoji existenci firma, která se takřka od samého počátku věnovala zabezpečovací elektronice. Z podkrovní firmičky se čtyřmi společníky, vzniklo úspěšné uskupení firem s 450 zaměstnanci a s tržbami přes 1,7 mld. korun. Rozvoj firmy přinesl dotyčné osobnosti v roce 1994 ocenění Nejúspěšnější podnikatel roku.

Úspěšnost firmy dovoluje této osobnosti podpořit další nekomerční aktivity. Z dřívějšíka jmenujme například spoluúčast na rekonstrukci chrámu v Hejnicích. Jedním z mecenášských počinů poslední doby pak je koupě a rekonstrukce Prezidentské chaty v Jizerských horách a její bezplatné předání provozovateli s přáním zachování cenové dostupnosti služeb pro běžného turistu. Osobou, které hejtmán Libereckého kraje uděluje poctu, je zakladatel, majitel a ředitel

uskupení firem Jablotron Holding, pan Ing. Dalibor Dědek.

prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc.

Prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc. je nezpochybnitelnou osobností jak po stránce odborné a pedagogické, tak po stránce morální. Představuje osobnost, která zastává a vždy zastávala postoje respektující svobodu a demokracii.

Jeho život je do značné míry spojen s osudy liberecké vysoké školy. Na původní Vysoké škole strojní a následně Vysoké škole strojní a textilní působil od doby jejího vzniku, zpočátku jako student, později jako uznávaný pedagog. V období po roce 1968 mu bylo znemožněno pracovat na vysoké škole, vrátil se na ni až v roce 1990 a byl zvolen Akademickým senátem za jejího prvního polistopadového svobodně zvoleného rektora. Do života dnešní technické univerzity v Liberci zasáhl velmi výrazně zejména v 90. letech, kdy za jeho dvě funkční období vznikly další nové fakulty a jejich počet se ustálil na šesti.

Prof. Ing. Zdeněk Kovář, CSc. byl zejména v 90. letech známou a výraznou osobností společenského a politického života v Liberci. V oblasti vysokého školství České republiky je nesmazatelně zapsán jako vůbec první předseda Klubu rektorů vysokých škol. V rámci této funkce se také zasloužil o přechod z totalitního systému vysokých škol do dnešní demokratické podoby. Kromě svých univerzitních aktivit se také zasloužil o dobré jméno tehdejší automobilky značky LIAZ, neboť byl průkopníkem a vůbec prvním českým účastníkem známé RALLYE PAŘÍŽ DAKAR.

Siegfried Weiss

Siegfried Weiss se narodil v Jablonci nad Nisou 14. října 1933. Obecnou a měšťanskou školu navštěvoval v Jablonci nad Nisou, poté absolvoval zdejší uměleckou průmyslovku, obor rytectví. Po celou aktivní pracovní dráhu byl zaměstnán v podniku Bižuterie. Kladný vztah ke všemu krásnému mu byl nejspíš dán do vínku. Velkou měrou ho ovlivnili rodiče, zejména otec, který byl amatérským botanikem, ho vedl k lásce k přírodě i k hudbě. Jeho všestranné nadání se projevuje ve hře na klavír, při malování obrazů, psaní textů a básní a v neposlední řadě při fotografování.

Siegfried Weiss se fotografováním zabývá již více než padesát let. Jeho hlavním zájmem je krajina. Publikačně se poprvé podílel jako spoluautor na knize Jizerské ticho, která byla vydána v roce 1978. Další obrazové knihy již vytvořil samostatně, většinou až po roce 1990. Opakovaně se věnoval půvabům Českého ráje, kde zachytil krásu skal, rybníků a české krajiny, rád zavítal i do Lužických hor. K výjimečným dílům Siegfrieda Weisse patří Leuteltova Kniha o lese, o které uvádí, že spoluvytvářela jeho vztah k Jizerským horám. Proto se rozhodl z ní vybrat a přeložit oblíbené části, doplnit je svými fotografiemi i několika vlastními básněmi, a vzdát tak nejen hold památce básníka lesa Gustava Leutelta, ale zároveň vyjádřit osobní dík horám, ve kterých

hledal v dobách nejsilnějších životních změn rovnováhu a klid.

Aleš Jaluška

Aleš Jaluška se narodil 6. září 1947 v Praze. Celý svůj profesní život věnoval lidem Libereckého kraje jako duchovní Církve Československé husitské. V Držkově u Tanvaldu farářoval od roku 1971. V Lomnici nad Popelkou působí od roku 1988. Sem za ním, pro jeho velkou schopnost vcítit se do těžké situace druhých, jezdili lidé z celých Jizerských hor. Jeho kázání jsou stručná, ale ostrá jako meč. Každého, kdo ho slyší, musí zasáhnout.

Pro Aleše Jalušku jsou velkou rodinou horolezci. Už od roku 1970 slouží každý Štědrý den bohoslužbu na Cintoríně – což je hřbitov horolezců na Hrubé Skále. První bohoslužba se konala na počest výpravy do Peru, která se nevrátila.

Od roku 1989 poskytoval duchovní péči lidem ve vězení Valdice. Věnoval se jim nejen ve vězení, ale i po výkonu trestu. Snaží se je podporovat při hledání zaměstnání, provázet je v hledání životní cesty. Od roku 2005 učí Aleš na husitské teologické fakultě postpeniterciální péči. Celý život se věnuje lidem mnoho hodin denně. Pracovní doba pro něho nikdy neexistovala. Aleš Jaluška pomáhal vždy lidem jako duchovní a krizový intervenční pracovník v jednom. V letech 1997, 2002, 2010 a 2013 Aleš spoluorganizoval pomoc při povodních. Lidem z postižených oblastí pomáhal fyzickou prací, sbírkou v kostele i vlídným slovem.

MUDr. Aleš Fürst – in memoriam

Pan doktor Fürst se narodil 15. 11. 1942 v Praze v rodině venkovského lékaře z Dobřichovic.

Každý, kdo jej znal, bude souhlasit, že MUDr. Aleš Fürst byl člověk nezaměnitelný. Vynikal břitkým inteligentním humorem, velkou autoritou u svých pacientů i kolegů a širokým vzděláním zdaleka nejen medicínským.

Jeho stopa v historii naší nemocnice je nesmazatelná. Do liberecké nemocnice nastoupil rok po své promoci v roce 1966 v Praze na Fakultě všeobecného lékařství Univerzity Karlovy a do odchodu do důchodu v roce 2004 v ní 38 let pracoval. Byl vzdělaným univerzálním internistou, ale jeho jméno je spojeno především s rozvojem kardiologie. Stál u vzniku první koronární jednotky v Liberci v roce 1974 a o 4 roky později u vybudování koronární jednotky a jednotky intermediální péče v tehdy novém pavilonu interních oborů. Ty existují na stejném místě dodnes. Pracoval jako vedoucí koronární jednotky až do vzniku Kardiocentra v roce 2003, tedy bezmála 30 let.

Mezi jeho vděčné žáky patří lékaři Kardiocentra Pavel Nedbal a Pavel Kučera, ale také ambulantní kardiologové Jan Štrincl a Jaromil Gillár.

Dilema zdraví – nemoc provázelo Aleše Fürsta celým životem. Uzdravoval jiné, ale sám od

dětství trpěl diabetem. Svě práci a péči o své nemocné tak často obětoval i vlastní zdraví. Zemřel náhle na infarkt myokardu v Krajské nemocnici v Liberci dne 7. 8. 2012.

Svůj život mohl takto zasvětit práci díky tolerantnímu a podpůrnému zázemí, které mu po celý život poskytovala jeho žena Jiřina, sama velmi obětavá liberecká kožní lékařka.

PhDr. František Vydra

Doktor František Vydra se narodil 4. listopadu 1933 v zapadlé vesničce Branov poblíž hradu Křivoklát v okrese Rakovník. Po skončení 2. Světové války se jeho rodina přestěhovala do pohraničí. V roce 1952 maturoval na Gymnáziu F. X. Šaldy v Liberci. Po absolvování měsíčního kurzu pro maturanty začal vyučovat na základní škole v České Kamenici.

Po skončení vojny začal působit jako učitel na okrese Liberec. Na ZŠ v Chrastavě strávil 27 let. Dálkově vystudoval Vysokou pedagogickou školu v Praze, při zaměstnání pak Filozofickou fakultu Karlovy univerzity. V roce 1987 s úspěchem složil rigorózní zkoušky a na základě toho obhájil titul doktor filozofie.

Jeho oborem byly cizí jazyky, a to ruština a angličtina, které 15 let vyučoval studenty gymnázia ve Frýdlantu. Právě jazyky jsou velkou zálibou doktora Františka Vydry. Kromě ruštiny a angličtiny také španělština, němčina, lužická srbština a několik dalších. Jeho hluboký vztah k nejmenšímu slovanskému národu – Lužickým Srbům – pramení z toho, že na gymnáziu studoval s několika třídami lužickosrbských studentů. Druhým důvodem je historický fakt, že dávní předkové dnešních Lužických Srbů – kmen Milčanů – založili před tisícem let město Chrastavu.

Od roku 1995, již jako důchodce, převzal doktor František Vydra vedení městského muzea a později také městského infocentra v Chrastavě.